

A CSODÁLATOS WAVERLEY-KERT
ÉS A BARACKFA TITKA SZERZŐJÉTŐL

SARAH ADDISON ALLEN

A
varárslat
táva

finep
selection

SARAH ADDISON ALLEN

*A,
varárslat
tava*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Az elveszetteknek

Párizs, Franciaország

1962 ősze

A PÁRÁS ÉJSZAKAI LEVEGŐ, akár a kovakő, szikrákat szórva pattant vissza az utcalámpák üvegéről. A botladozó Eby Pim nevetve karolt bele George-ba. A hepehupás járda alatt hajdanvolt hársfák gyökerei duzzadtak. George határozott léptekkel haladt széles talpán, míg Eby bizonytalanul imbolygott túsarkújában, és a furcsa ritmus – kipp-kopp-szün-kileng – azt az érzetet keltette benne, mintha részeg lenne, vagy hamis zenére táncolna.

George hozzáhajolt, hogy a fülébe súgja, mennyire szereti, és milyen gyönyörű ma este. Eby elmosolyodott, és a férfi vállába temette az arcát. Olyan gondtalanok voltak! És minél több időt töltöttek a városban, annál kevésbé akaródzott hazamenniük. Szorgalmasan írták a képeslapokat, és George is ládaszám küldözgette haza az extravagáns bútorokat meg régiségeket, de egymás között egy szóval sem említették az otthonukat.

Párizs, a sötét, szűk utcácskáival, tökéletes bűvőhelynek bizonyult. A nászút első hetében órákig bolyongtak a ködben, hogy aztán furcsa kereszteződésekben és sikátorokban kössenek ki, vagy kóbor

macskákba botoljanak, amik – ha éppen jókedvükben voltak, és alaposan telerakták a bendőjüket finom csatornapatkányokkal – fűtött kávézókhöz és éttermekhez kalauzolták őket. George és Eby rendszerint csak napkeltekor értek vissza a szállodájukba, ahol összelelkezve aludtak el, és szinte az egész napot végigszunyókálták. George felfogadta a tulajdonos fiát, aki alkonyatkor kávéval és sajtos-spenótos péksüteménnyel ébresztette őket. Az ágyban ettek, aztán összekuporodtak a gyűrt lepedőn, és miközben a naplementében gyönyörködtek, megbeszélték, merre induljanak, ha leszáll az este, és ők újrakezdek az izgalmas bújócskát.

Ma este céltalanul kóboroltak a városban, hátha sikerül eltévedniük. De hiába. Immár négy hónapja rótták az utcákat. Lassan csukott szemmel is felismerték a bizonyos városrészeket körüllegő, még a háborúból visszamaradt üszkös illatot. A folyó mentén haladva már a vízcsobogás elárulta, merre járnak. De a vacsoránál – ami kizárólag gombából állt, mert éppen erre szottyant kedvük – sem bírták rászánni magukat, hogy a hazautazásról beszéljenek. George inkább azt a fiatal amszterdami házaspárt hozta szóba, amelyikkel a minap ismerkedtek meg.

– Szép város lehet az az Amszterdam – jegyezte meg.

Eby elmosolyodott; pontosan tudta, mire akar kilyukadni a férje.

– Igen, szerintem is.

– Mi lenne, ha megnéznénk?

– El fogunk tévedni – felelte a nő.

– Ez a pláne az egészben – nyúlt át George az asztal fölött, hogy megcsókolja a felesége kezét.

Így esett, hogy a család továbbra is hiába várta haza Ebyt, annak ellenére, hogy a leveleik egyre erélyesebbek és nyugtalanabb hangvételűek lettek. *Nem illik ilyen sokáig elmaradni*, írta Eby anyja. *Úgy*

volt, hogy csak két hétre mentek! A nővéreddel már azt sem tudjuk, mit mondjunk az embereknek. Gyere haza Atlantába! Itt a helyed.

A szállodába menet egy étterem előtt haladtak el, amit az ínycsiklandó sültkolbász-illatról ismertek fel. Az ajtó fölé akasztott csengő csilingelni kezdett, és a bentről kiszüremelő sárga fény úgy olvadt szét a ködben, akár a vaj. Hangokat hallottak, és megtorpantak. Egy férfi meg egy nő lépett ki az étteremből, jókedvűen nevetgéltek és sutyorogtak. Hangjuk beleveszett a csábító sötétségbe, aminek leple alatt a párok gyakran szinte láthatatlanul simultak egymáshoz a sötét kapualjakban. Sokszor egy pissenést sem hallattak, így a járóke-lő csak a vágy vöröslő ködfelhőjébe lépve eszmélt rá, hogy két szerel-meskedő embert lát. Volt idő, amikor Ebyt és George-ot is elragadta a hév. Az első éjszakán Eby még húzódozott, amikor George kézen fogta, bevezette egy gyaloghíd alá, a nyirkos kövekhez szegezte, szá-jon csókolta, majd két kézzel megmarkolta és felrántotta a szoknyá-ját. De aztán rájött, hogy itt senki sem parancsol neki, és arra gon-dolt: *Ez vagyok én. Ez az igazi énem. C'est moi*, suttogta újra meg újra.

És valóban. Ez az ő döntése volt, az ő boldogsága. Amikor feleség-ül ment George-hoz, nem a család jövője lebegett a szeme előtt. A pénz úgy folyt ki a kezük közül, akár a homok. Nem tudtak spó-rolni. A Morris családban a nők generációkon keresztül hiába vetet-tek be minden trükköt, hogy őszinte szerelemre lobbantsanak egy gazdag úriembert. Eby nővére, Marilee, volt az egyetlen reménység-ük. A tehetős férfiak gyönyörű feleségre vágnak, és Marilee biztos-ra vette, hogy tündöklő szőke hajával, smaragdzöld szemével sikerül is megigéznie egyet. Elég volt azonban egyetlen pillantást vetnie a benzinkutasra, aki a családi autót tankolta, és menthetetlenül elve-szett. A család legnagyobb meglepetésére végül a hórihorgas, furcsa,

szabálytalan arcú Eby – aki csupán egyvalamit tudott felmutatni életében: ő volt az első gyerek, aki az iskolai könyvtár teljes állományát kiolvasta – fogta ki a jó partit. A környező öt államban szétszóródott pénzéhes Morrisok úgy sereglettek az esküvőre, mintha a frigy egyben az ő diadalukat is jelentené. Nem tudták, hogy Eby nem az ő kedvükért állt kötélnek. Gyerekkora óta szerelmes volt George-ba. De a kutya sem hitt neki.

Amikor a Hűtlenek hídjá felé tartottak, amin a legenda szerint csak azok a fiatal párok kelhetnek át, akik őszintén szeretik egymást, George megint szóba hozta Amszterdamot. Ez volt az utolsó híd, ami elválasztotta őket a szállodától. Eby szó szerint hátrahőkölt. Nem akart ilyen korán visszatérni a hotelbe. De aztán önkéntelenül is elmosolyodott. Az éjfél mióta számít korai időpontnak? Valójában a postától tartott, ami már bizonyára ott várta őket a recepción: aggodalmaskodó levelek az anyjától; adománykérő litániák a rokonoktól; meghívók az újdonsült ismerőseitől, akik arra kérik, miután hazaért, csatlakozzon a klubjaikhoz és vegyen részt az összejöveteleiken; acsarkodó üzenetek a nővérétől, Marileetől, akit végül kiütött a nyeregből, és aki azóta úgy fújt rá, mint a veszett macska. Talán még telefonon is keresték, amit a szálloda tulajdonosa személyes sértésnek vett. Eby anyja nem volt tisztában a helyi viszonyokkal. Tipikus déli nő volt, aki a telefont tekintette a legfőbb összekötő kapocsnak, így hát egyfolytában azon lógott.

Ha átruccannak Amszterdamba, időbe telik, mire az otthoniak a nyomukra bukkannak. Pár hétig nyugtuk lesz. Hála az égnek.

Eby és George a hídra lépett. A régies, sárgás fényű gömblámpák egyesével bukkantak elő a ködből, és minden lépéssel egyre ragyogóbbá, majd, miután a pár elhaladt mellettük, egyre halványabbá váltak, mintha egy láthatatlan kéz ki-be kapcsolgatná őket.

A lámpák között honoló sötétben, ott, ahol a híd félúton felpúposodik, mint a macska háta, a furcsán gomolygó köd hirtelen alakot öltött. Egy sápadt kar derengett fel a homályban, majd egy szürke hálóing, aminek szegélye halkán csapkodott az örvénylő víz fölött lebegő szélben. Csupán pár lépés választotta el őket a jelenéstől, amikor Eby rájött, hogy nem kísértetet lát maga előtt, hanem egy fiatal nőt, egy bakfist, aki a híd korlátján áll, és csupasz lábujjaival úgy kapaszkodik a hideg, keskeny kőpárkányba, mint egy kismadár.

Eby megdermedt, és gyorsan visszarántotta George-ot.

– Mi a baj? – kérdezte George, majd követte Eby pillantását. – Szent ég!

Egy darabig moccanni sem mertek; attól tartottak, a legkisebb fuvallat is a mélybe küldheti a bizonytalanul imbolygó lányt.

Eby tudta, hogy a legenda szerint a szerelmi bánattól sújtottak nagy előszeretettel követnek el öngyilkosságot a Hűtlenek hídján, de a mítoszokat be is kell bizonyítani. Eby szíve elnehezült. Annyi boldogság van a világon. Csak észre kell venni. Csak érte kell nyúl-
ni. Eby sosem értette, az emberek – például a családja – miért ilyen vakok.

A lány gyönyörű volt: a bőre fehér, mint a tej, hosszú haja pedig olyan fekete, hogy minden szín fakónak tűnt mellette. Filigrán. A francia nők madárcsontú teremtmények voltak, Eby nem is értette, hogy lehetnek ennyire törékenyek.

A lány nem fordult hátra. Talán észre sem vette, hogy a pár megállt mögötte. Eby lassan kinyújtotta remegő kezét. De hiába erőlködött, nem érte el a lányt. A boldogság nem olyan, mint a villanyáram? Ami bárkit életre tud kelteni? *Ha megérinthetném a lányt, gondolta magában Eby, talán ő is érezné.*

– *S'il vous plaît* – szólalt meg halkán Eby.

Nem tudta, mi mást mondhatna. Odahaza Atlantában franciát is tanultak az iskolában a nővérével, Marileevel. Anyjuk elzalogosította a házat, hogy Marilee a Goddell Leányneveldébe járhasson; abban bízott, hogy ez jó belépő lehet a gazdagok világába. Ebyt csak azért íratta be az intézménybe, mert titkon azt remélte, valamelyik férfi tanár talán imponálónak találja majd a lány szorgalmát, aki így, ha mást nem is, legalább tanult férjet foghat magának. Madam Goddell kitért volna a hitéből, ha meghallja, egykori tanítványa milyen csúnyán töri a franciát, bár Eby még így is többre emlékezett, mint Marilee. Ő legalább meg tudta kérdezni, mennyi az idő, sőt még bort is tudott rendelni magának. Marilee egyszer elcsente a tanárnő szótárát, hogy megtanulja belőle az egyetlen mondatot, amire életében szüksége lehet: „Csókolj meg, te bolond!”

– *S'il vous plaît* – próbálkozott tovább Eby. – Kérem!

A lány lassan hátrafordult, és Ebyre szegezte a tekintetét. A szeme is ugyanolyan fekete volt, mint a haja, szép és kifejező, de most könnyek potyogtak belőle, teljesen eláztatva a hálóingét. A lány nyilván majd megfagyott ezen az őszi estén. Csípős füstszag terjengett a levegőben. A lány szólásra nyitotta a száját, mondani akart valamit, de egy hang sem jött ki a torkán. Türelmetlenül elhessegette Ebyt és George-ot.

– *S'il vous plaît* – mondta Eby.

– *Joie de vivre!* – kiáltotta fennhangon George.

Mindössze ennyit tudott franciául, ezt is egy bárban tanulta az első estéjükön. Jellemző, hogy ezzel hozakodott elő. Nyájas, víg kedélyű ember volt. Nagy vagyonnal bírt, de úgazdag családból származott, és ezt nem is rejtette véka alá. Hiányzott belőle a nemesek veleszületett sótlansága, ami mindenkiben azt az érzetet kelti, ők csak statiszták lehetnek a gazdagok életében, már ha egyáltalán

észreveszik őket. Az emberek ösztönösen vonzódtak George-hoz. A nevetése olyan volt, mint egy hordó whisky. Az arca majdnem olyan vörös, mint a haja. Első pillantásra lerítt róla, hogy hatalmas szíve van. Eby tudta, hogy a férjének esélye sem lesz a családjá ellen, ha egyszer hazatérnek.

A lány George-ra pillantott, fűgén végigmérte, majd halványan elmosolyodott. Aztán Eby kinyújtott kezére, a nő jegygyűrűjére siklott a tekintete.

Némán biccentett, mint aki mindent ért, és Eby hirtelen megkönnyebbült.

A lány azonban teljes nyugalommal fordult a víz felé.

És a mélybe vetette magát.

1. RÉSZ

1.

Atlanta, Georgia *napjainkban*

—ÉBREDJ, KATE!
Kate – pontosan egy évvel azután, hogy álomba zuhant – végre engedelmeskedett.

Lassan felnyitotta a szemét, és látta, hogy egy halvány levendulakék lepke pihen a kézfejen. Jól megnézte magának, azon tűnődött, vajon igazi-e. Férje, Matt kedvenc pólója jutott az eszébe, amit, mivel kidobni nem volt szíve, a rongyos zsákba rejtett. Annak is egy nagy kifakult molylepke – a Molyirtók névre hallgató athensi amatőr zenekar logója – díszelgett az elején.

Az a póló, az a molylepke, mindig furcsa emlékeket ébresztett benne. Gyerekkorában filctollal rajzolt pillangótetoválásokat a karjára. Egyenként elnevezte a lepkéket, elbeszélgetett velük, és amikor halványulni kezdtek, gondosan újrászínezte őket. Amikor elérkezettnek látta az időt, hogy szabadon engedje őket, rájuk fújta, aztán nézte, amint az életre kelt lepkék leválnak a bőréről, és elrepülnek.

Már gyerekként is különcknek számított: ő volt az a kislány, aki csökönyösen kitartott a képzeletbeli barátai mellett; akit a felnőttek – a szüleire való tekintettel – egyszerű *vadócnak* tituláltak, mintha őszinte meggyőződésük lenne, hogy ezt is ki lehet nőni, akárcsak a selypítést. A szülők azonban egy percig sem aggódtak. Boldogan éltek, és semmiben sem korlátozták Kate-et.

Kate úgy döntött, próbaképpen ráfúj a levendulakék lepkére, ám ebben a pillanatban megjelent az anyósa, aki egy csésze kávé és egy kurta „Jó reggelt!” kíséretében csörtetett be a szobába. Mire Kate felocsúdott, a lepke már elrepült. Felült, és nézte, amint Cricket szét húzza a függönyt.

– Eljött a nagy nap. Mindjárt itt lesznek a költöztetők.

Kate émelvegni kezdett, mintha egy rémálom foszlányai munkálnának a tudatalattijában.

– A költöztetők?

– Igen, a költöztetők – csettintett egyet Cricket, és átnyújtotta Kate-nek a csésze kávéját. – Hozzám költözöl. Vettél be altatót tegnap este?

Ez nem álom. Ez a valóság. Kate a matrac bal oldalára sandított. Matt nem feküdt mellette. Pedig megesküdött volna, hogy az ő hangját hallotta, vagy *valaki másét*.

– Nem. Nem szedek altatót. Te is tudod.

– De morcosak vagyunk ma reggel! Még szerencse, hogy korán ideértem. Felöltöztettem Devint, és készítettem neki reggelit.

– Devin már fent van? De hát vége az iskolának – felelte Kate. – Nyáron nem szokott korán kelni.

– Jobb, ha nem borítjuk fel a megszokott rendet. Annál könnyebben indul a következő tanév, nem igaz? Devin a padláson van. Vigyázz, nehogy baja essen!

Kate érezte, hogy furcsán átforrósodik a tarkója. Rég volt része ilyen egzotikus élményben. Mintha egy év diéta után először ízlelt volna kurkumát vagy sáfrányt. Szinte kótyagos lett tőle.

Dühös volt.

Végre ébren van, végre dühös. Hát persze, hogy vigyáz. Egy éve mást sem csinál, mint vacsorát főz Devinnek, rendszeresen látogatja az iskolaszínpad előadásait, tanulmányi kirándulásokra jár, és szemorvoshoz kísérgeti a lányát. Olyan, mint egy alvajáró, de rendesen ellátja a gyereket. Cricketnek semmi oka, hogy kételkedjen a rátermettségében.

Azt az egy kisiklást leszámítva.

Aminek az emléke azóta is ott lebeg a fejük fölött.

– Mozdulni sem lehet a sok lomtól – csettegett fel-alá a dús kontyú, túsarkút és elegáns fekete kosztümöt viselő Cricket. Sorban bekukkantott a szekrényekbe, hogy meggyőződjön róla, Kate mindent bepakolt-e. – Megmondtam, hogy válogasd át a holmitokat, és hozd le, amit meg akarsz tartani. Különb en ez is az új tulajdonosra marad. Bár nem is akkora tragédia, ha Devin nem hozza magával a régi gönceit. Ősszel úgyis ki kéne dobni őket. Ma reggel a szemetesben találtam meg az iskolai egyenruháját!

Kate a padlóra helyezte a csészét. Egy éve minden áldott reggel Cricket fuvarozta el Devint az új iskolába, és ha már itt volt, kávé is főzött: borzalmas, szurokfekete kávé. Kate ki nem állhatta. Úgy döntött, többé egy kortyot sem iszik belőle. Jelentéktelen gesztusnak tűnt félretenni az érintetlen csészét, de mikor Kate észrevette, Cricket milyen rosszállóan mered a kezére, enyhe izgalom lett úrrá rajta: egy éve, mióta álomba szenderült, ez volt az első eset, hogy nyíltan szembeszegült az anyósával.

– Nyáron abban jár, amiben akar.

– Te is tudod, hogy ez nem jó ötlet, különösen most, hogy Devin hozzánk költözik.

– Matt is velem értene egyet – jegyezte meg Kate. A férfi neve idegenül csengett, olyan volt, mint valami kimondhatatlan átok.

Cricket elfordult a név hallatán. Nem beszélt a fiáról. Soha. Nem mutatta ki az érzéseit, a szíve mélyére száműzte az emlékeket, nem akarta, hogy bárki is osztozzon a bánatában. Még Kate-től is elzárkózott, a menyé hiába próbált az anyai szeretetből vigaszt meríteni.

– Nagyon elkapattad ezt a lányt. Méltóztatnál felkelni végre? Délben jönnek a költöztetők. Remélem, három körül el tudok szabadulni az irodából. Szívesen segítenék, de tudod, hogy ma van a zárás. Nálam találkozunk. Minden rendben lesz. Kikészítettem a listát. Méltóztatnál felkelni végre? – kérdezte újból.

Kate lassan tápáskodott fel, alig állt a lábán. Furcsán érezte magát. Mintha minden erő elszállt volna belőle.

Cricket visszanézett az ajtóból, és jelentőségteljes pillantást vetett rá. Kate-nek fogalma sem volt, mi járhat az anyósa fejében. De már megszokhatta. Cricket megfejthetetlen volt, mint egy holt nyelven íródott töredék.

– Örülsz, hogy nálam fogsz dolgozni? Holnap levágtjuk a hajad. Jó lesz?

Kate a hajához kapott, és érezte, hogy egyévnnyi lenőtt sörény keretezi az arcát.

Pontosan egy éve történt, hogy Matt temetése után Kate fogta az ollót, és bezárkózott a fürdőszobába. Bambán meredt a déli verőfényben csillogó acélpengékre, és olyan gondolatai támadtak, amiket soha nem nézett volna ki magából: sötét, megbocsáthatatlan gondolatok. Ám amikor felemelte az ollót, saját maga helyett a hosszú barna

haja ellen fordította a bánatát és a csalódottságát. Minden egyes nyisszantással újabb és újabb tincsek hullottak alá, majd apró mardarakká változtak, amik végül félelmetes csapatba verődve károgtak, rajzoltak körülötte.

Matt imádta Kate haját, amit a nő csak férje kedvéért növesztett meg. Kate, amikor a könyvelést intézte a bolt hátuljában, alig várta, hogy Matt mögé lopózzon, kirántsa a ceruzát a kontyából, és tágra nyílt szemmel gyönyörködjön az aláomló hajzuhatagban. Szeretkezéskor is azt akarta, hogy Kate legyen felül, és a dús hajsátor a bőrére tapadjon.

Végül Cricket talált rá Kate-re, aki elnyúlva hevert a fürdőszobapadlón. Cricket döbbsen rogyott térdre a zokogó Kate mellett, aki olyan erősen csimpaszkodott az anyósába, mintha soha többé nem akarná elengedni. Cricket segített letörölni a vért ott, ahol Kate felsértette a fejbőrét, és amennyire tudta, formára igazította a menyecskének a tincseit, nehogy Devin halálra rémüljön. Cricket azt a mesét adta be Devinnek, hogy Kate praktikusabb frizurát akart magának.

Kate azóta nem tért magához.

Mostanáig.

Cricket türelmesen várta a választ.

– Igen – felelte Kate. – Köszönöm, Cricket! Mindent köszönök.

– Délután találkozunk – mondta az anyósa, majd sarkon fordult.

– Nagy bejelentésre készülök.

Kate hallgatta, amint Cricket túsarkúja végigkopog a folyosón.

A bejárati ajtó kinyílt, majd becsukódott.

Cricket kocsija kikanyarodott az útra.

Kate kiharzott a szobából, és szaporán pislogva próbálta eloszlatni az agyára telepedett ködöt. *Jézusom*, gondolta, *hát ez a nap is*

eljöött! A folyosó végén lévő beugró felé tartott, ahol az összecsuksukha-
tó létrát már lehúzták a plafonról.

Felkapaszkodott a létrán, és a padláson találta magát, aminek egy szem ablakán feltartóztathatatlanul ömlött be a napfény. A porszemek úgy lebegtek Kate körül, akár a hamu. Nyolcéves kislánya dudorászva kotorászott egy lomokkal teli nagy, fekete ládában. A zsánerjai rozsdától vöröslöttek, fedelén megfakult, aranybetűs felirat hirdette: MARILEE.

Devin jól megnőtt, amíg az anyja aludt. Kate csak most döbbsent rá, mennyire. A lány arca kikerekedett, és a lába is megnyúlt. Kate legszívesebben a karjába kapta volna, de tudta, hogy Devin bolondnak nézné. Hiszen tegnap este is az anyja takarta be elalvás előtt. Az ő időszámítása szerint nem egy év telt el. Devin nem tudta, hogy Kate ilyen sokáig aludt.

Kate csak állt, és mohón itta a látványt. Devin volt a legszebb, legkülönlegesebb teremtés, akit életében látott. Már az anyaméhből kibújva is látszott rajta, hogy igazi egyéniség, aki egyetlen skatulyába sem illik bele.

Egy fikarcnyit sem hasonlított a felmenőire. Matt családjának a sötét haj volt a védjegye: egy különleges kékesfekete szín, amit generációkon keresztül mindenki elirigyelt tőlük, és ami úgy csillogott a napfényben, akár a pókháló. A Kate családjában öröklődő gén pedig olyan gyönyörű zöldre színezte a leszármazottak szemét, hogy még a legelőnytelenebb külsejű Morris lány is igazi szépségnek tűnt a külső szemlélő számára.

És akkor megszületett Devin, a finom szálú szalmasárga hajával meg a világoskék szemével, amiből a balra alig látott. Hároméves korában szemkendőt kellett viselnie. Egyszerűen imádta. Akárcsak a

kusza sárga haját. Nagy előszeretettel társította a csíkoszt a pöttyössel, a tütüt a rózsaszín-zöld mintás zoknival meg a narancssárga lakkcipővel. Devin fütyült rá, mások mit gondolnak róla.

Amivel az örületbe kergette Cricketet.

Kate nem értette, hogyan fajulhattak idáig a dolgok. Hogyan sülyedhetett odáig, hogy pont annak az embernek a kezébe adja az irányítást, aki módszeresen le akarja rombolni a lánya karizmáját? Az egyetlen dolgot, amire Kate *igazán* büszke lehet. Kate nagyot nyelt, majd halkán megszólalt:

– Helló, csajsi! Mit csinálsz?

– Anya! – nézett hátra mosolyogva Devin a válla fölött. – Nézd! Ez a kedvencem – húzott elő Devin egy piros kockás övvel díszített halvány rózsaszín ruhát. Az ócska, megvetemedett alsószoknya úgy pattogott, mint a kopott izületek vagy a hamvadó parázs. Devin gyorsan magára kapta a ruhát. A szoknyarész a padlót söpörte. – Ha nagy leszek, lila cipőt veszek fel hozzá – jelentette ki a lány.

– Merész választás – felelte Kate, miközben Devin újból a láda fölé hajolt.

Devint mindig is lenyűgözték a padláson lapuló kincsek. Kate néhai édesanyja megengedte Devinnel, hogy jégkrémet egyen, szőlőlevet igyon, és eljátszadozzon ezekkel a régi ruhákkal, amikkel a Morris család nőtagjai hosszú generációkon át próbálták elcsavarni a gazdag férfiak fejét. A legtöbb ruha Kate nagyanyjáié, a szépséges Marileeé volt, aki, elődeihez hasonlóan, végül egy nincstelen senkibe szeretett bele.

– Ki az az Eby Pim? – kérdezte Devin hirtelen.

– Eby? – Kate óvatos léptekkel közelített Devinhez, nem akarta elárulni magát. Devin már a nagy láda közepén csücsült. Csak a

régies zöld kalapja látszott ki belőle. Egy feltűnően hosszú madártoll állt ki belőle, ami, valahányszor Devin megmozdította a fejét, láthatatlan betűket rajzolt a levegőbe. Kate a padlóra kuporodott, és igyekezett minél közelebb húzódni a lányához. – Eby Marilee mama húga volt. Csak egyszer találkoztam vele, de rögtön elbűvölt. Igazi egyéniség volt. A család fekete báránya.

– Hogyhogy?

– Mivel gazdag férfihoz ment feleségül, a rokonság arra számított, hogy az összes pénzt szétesztja közöttük – válaszolta Kate. – De a mézeshetek után Eby és a férje váratlanul úgy döntöttek, hogy minden pénzüket jótékony célokra fordítják. Eladták az atlantai házuakat, és a mocsárvidéken vettek maguknak telket. Évekig nem hallattak magukról. Én is tizenkét évesen ismertem meg Ebyt. A férje halála után meglátogattuk őt a szüleimmel. Volt ott egy gyönyörű tó. Eby meg a férje abból élt, hogy kabinokat adott bérbe a turistáknak. Az volt életem utolsó igazi nyara.

– Menjünk el oda!

Devin hangja fojtottan szólt a láda mélyéről. Kate megrendülten hunyta le a szemét.

– Nem tudom, megvan-e még. Már régen volt. Hol találtad meg Eby nevét? – kérdezte Kate. – Az ő holmija is itt van?

Devin meglengette a kezében szorongatott képeslapot.

– Csak ez a képeslap. Neked címezték.

Kate elvette a lapot. Az egyik oldalán régies, buborékszerű betűk hirdették: LOST LAKE. A betűk közepén egy-egy fotó virított, mind a tavat ábrázolta.

Kate megfordította a lapot. Tizenöt éve adták postára, Kate akkor látta utoljára Ebyt.

Kate!

Tudom, milyen jól érezted magad nálam, szinte haza sem akartál menni. Máskor is szívesen látlak. Gondoltam, szólok.

Szeretettel: Eby Pim

Kate soha nem látta ezt a képeslapot. Az anyja nem mutatta meg neki. Kate tudta, hogy a két nő összeveszett azon a nyáron, arról viszont fogalma sem volt, hogy Eby megpróbált kapcsolatba lépni vele.

Devin kimászott a ládából, és egyenként a helyükre rakosgatta a ruhákat. Némelyik olyan régi volt, hogy szinte átlátszóvá kopott, mint a szellemek leplei.

– A ládát is elvihetem Cricket mamához? – kérdezte Devin. Levette a kalapot meg a ruhát, ezeket is a ládába fektette, majd lassan lecsukta és visszacsatolta a fedelet.

Kate sejtette, hogy Cricket már nemet mondott Devinnek. És ezzel nagyjából el is dőlt a kérdés. Az anyósa pénzt és fáradságot nem kímélve elintézte, hogy buckheadi otthonába költöztesse őket Devinnel. Egy évvel ezelőtt, miután Matt halálos kerékpárbaesetet szenvedett, Cricket példátlan hévvel csapott le rájuk, és tette nélkülözhetetlenné magát. Könnyű dolga volt, hiszen Kate aludt. Hiába adta el a házat és Matt kerékpárboltját, a bankszámláján lévő összeg még csak meg sem közelítette Cricket vagyonát – aki személyesen felügyelte az eseményeket, és olyan könnyedén bonyolította le az ügyleteket, mintha megbabonázta volna a vevőket. Kate agyának legbelső zugában azóta is ott motoszkált a nagyon is valóságos és eloszlathatatlan félelem, hogy Cricket, ha nagyon akarná, bármikor kisajátíthatná magának Devint. Elég, ha az ollós incidensre hivatkozik. Kate örülhet, hogy Cricket őt is befogadja, és munkát ad

neki az ingatlanügynökség telefonközpontjában. Kate hálás lehet a sorsnak, hogy Cricket a teljes második emeletet a rendelkezésükre bocsátja, ahol akkor lepheti meg őket, amikor csak akarja, ahelyett, hogy minden áldott nap idebumlizna.

– Hát persze – felelte Kate, majd gyűrött hálóingének mellső zsebébe gyömöszölte a képeslapot. – Azt hozol magaddal, amit csak akarsz. Gyere, vigyük le a földszintre!

A láda nem volt nehéz. Mégis, amikor lecsúszott a lépcsőn, egy helyen összekaristolta a padlót.

A nappaliba vonszolták a ládát, ahol dobozok, bőröndök és megkímélt állapotú bútordarabok kupacai tornyosultak.

Cricket a Kate ruháit rejtő magas falú állványra ragasztotta fel a listát. Kate rá sem pillantott, miközben a szoba közepére tolt a dobozt. Tudta, hogy még tetszhalott állapotban sem lenne szüksége Cricket listájára. Ez csak egy költözködés, nem rakétakilövés.

Így hát sosem tudhatta meg, mi áll a listán:

- 1. A költöztetők délben érkeznek. Ne ülj fel a teherautóra! Devinnek se engedd meg, hogy velük utazzon!*
- 2. Várjatok pontosan harminc percet. Aztán induljatok el hozzám. Ne vegyél fel csicsás ruhát, és ne sminkeld ki magad! Tegyétek úgy, mintha kicsit szomorú lennétek, az mindig beválik. Devin azt a ruhát viselje, amit reggel ráadtam!*
- 3. Nagyon fontos! Egy forgatócsoport fog várni rátok a házam előtt. A beköltözésüket akarják megörökíteni. Viselkedjétek természetesen! A rendező direkt megkért, hogy ne szóljak neked, de félek, ha nem avatlak be, még a végén kitalálsz valamit, és kicsúszol az időből. Nagyon fontos! Otthon mindent elmagyarázok.*

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Cricket Pheris minden apró részletet az ellenőrzése alatt tartott. Helyi híresség létére ezt nem sokan tudták róla. Hiszen arra az állítólagos képességére alapozta a karrierjét, hogy könnyedén úszik az árral, és ha kell, az oroszlánal is bátran szembenéz. Ez persze nem volt teljesen igaz. Cricket *pórázon tartotta* az oroszlánt. Csendes királycsináló hírében állt. Tökéletes arányban elegyítette a jó ízlést a politikai törekvésekkel, de valahányszor felvetődött, hogy indulnia kellene a választásokon, ő kedvesen elutasította a felkérést, és boldogan munkálkodott tovább a színpalak mögött. Bármelyik jelölt népszerűségét képes volt az egekbe repíteni: ehhez mindössze annyi kellett, hogy minden eladó ház mellé kitűzzön egy kampányplakátot. És mindezt annak köszönhette, hogy tizenöt éve, a férje halála után, teljesen egyedül, egy rendkívül sikeres reklámkampány révén – amire még országos szinten is felfigyeltek – az állam legnagyobb ingatlanügynökségei közé emelte a vállalkozását. A reklámok azt örökítették meg, hogyan kerül eladásra az a ház, ahol Cricket, a férje és a fiuk, Matt, egykor boldogan éltek, és az asszony hogyan keres új otthon magának és Mattnek. *Segítünk továbblépni.* Ez a szlogen zárta a spotokat. Cricket jól játszotta a rokonszenves és talpraesett, ugyanakkor érzékeny és megtört özvegy szerepét.

De Matt még rajta is túltett. Szép gyerek volt, káprázatos arcvonásaival mintha egyenesen a képernyőre termett volna – hamvas bőr és nagy, szomorú bociszemek. Volt benne valami, ami minden nézőből mély együttérzést váltott ki. Alig várták, hogy a fiú végre otthonra leljen.

Matt később bevallotta Kate-nek, hogy gyűlölte a reklámkampányt. Cricket tervezte az egészet. Úgy tűnt, mintha anya és fia szoros kapcsolatban állnának egymással, de mivel Cricket napi tizenöt órát dolgozott, Matt lényegében anya nélkül nőtt fel.